

werktuigelijk week hij uit voor de voorbijrollende rijtuigen, hooren of zien deed hij ze niet. Waarlijk, dat jonge meisje, dat zich daar, dicht in den doek gestopt en de voile voor het gelaat getrokken, in de schaduw van een plantsoen angstvallig verborg, had dit wel achterwege kunnen laten.

Inmiddels had de direkteur den schouwburg bereikt. Al de koristen, acteurs en actrices, benevens het verder personeel waren aanwezig en verdrongen zich als om strijd om den heer van Bergen heen, die, naar het scheen, groot nieuws had mede te deelen. Uitroepen van verwondering, afkeer en bijval waren zoovele teekenen, dat men de nieuwstijdingen van den koordirekteur met verschillende gemoedsstemmingen ontving. Had de prima donna zich van te voren verheugd over een schitterend succes en deed de ziekte van Judith van Buren dit schoone luchtkasteel in puin vallen, de coloratuurzangeres daarentegen dankte den hemel, dat door deze onverwachte wending Amaida niet kon vertoond worden, want die hooge tonen lukten haar dezen avond maar slecht. Zoo had ieder zijn eigen meening, maar daarin waren het allen eens, dat de nieuwe opera niet kon vertoond worden. Als bijen gonsden zij door elkaar, maar stoven plotseling uiteen, toen de direkteur als een vuurbal uit den hemel tusschen hen inviel en donderde, dat door de ziekte van Judith van Buren Amaida moest vervangen worden door Les Huguenots.

Stom van verbazing staarden de leden van het personeel elkander aan, niet zoozeer om de keus van het stuk, dan wel om de woede, die uit des direktors toon duidelijk te verstaan was. Zelfs de prima donna, die nog wel eens een potje breken kon, waagde het nu niet iets in het midden te brengen.

Als een getergd wild dier liep de direkteur van den eenen kant naar den anderen, schold en schimpte op de zieke jeugdige actrice, noemde zich een uil, dat hij haar voor een seizoen geëngageerd had, en stampvoette van spijt, omdat Amaida niet kon vertoond worden. Hoe zou hij zich verantwoorden voor het publiek, dat heden avond in zoo'n buitengewoon groote getale naar den schouwburg was gekomen? Zelf moest hij dit doen en toch

De arme artisten moesten het misgelden.

„Maak toch in 's Hemelsnaam voort, dames en heeren. De zaal is bijna stampvol en wij moeten zóó beginnen. Je staat daar net, als”

Plotseling zweeg hij; de deur der zaal werd geopend en Judith van Buren trad binnen. Met een bevallige nijging voor den verbluften direkteur sprak zij eenigszins gejaagd:

„Grootvader wilde mij niet laten gaan en dokter ook niet, daarom ben ik stil heengegaan.”

De spanning, waarin allen verkeerd hadden, was door de verschijning van Judith zoo mogelijk nog erger geworden en zij verdween niet eer, dan voordat de direkteur de hand van Judith greep, die krachtig drukte en sprak:

„Je redt mijn reputatie, juffrouw van Buren; ik zal u weten te beloonen.” En zich tot de overigen keerende:

„We geven Amaida, hoezee!”